

(10/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

UN AFURISME CONFIRMAT

Tant hi va el rei, com el Papa, com aquell qui no té capa

L'exemple

La Hisenda espanyola es troba amb l'aigua al coll. Com succeeix a les cases mal administrades, arriba un moment en que s'imposa el seny i l'austeritat. Convé estrènyer els cordons a la bossa, perquè aquesta no s'acabi de buidar.

En aquest moment ve allò de donar l'exemple. El cap de casa, per a fer l'efecte sobre la muller i els fills i fins sobre les minyones, comença per reduir els seus gastos personals. Això mateix és lo que proposa En Cambó, en la nota facilitada a la premsa pel ministeri de Hisenda. Amb un to solemne, que produeix lleu calfred, diu el ministre: «En els moments en que cal cridar a tots els ciutadans al sacrifici per a normalitzar la hisenda de l'Estat, els que l'regeixen i els que tenen per missió servir-lo han de contribuir-hi amb l'exemple de la seva conducta.»

Això està molt ben dit. I esperem que l'exemple vingui del capdamunt. Ha d'ésser l'Estat mateix qui, amb propòsit de radical esmena, acabi d'una vegada la guerra del Marroc, convertida fa mesos en una guerra de luxe, que consum inútilment la sang jove i l'or escàs del país.

Cal donar l'exemple. L'Estat el primer.

El Papa D'eleccions municipals

Ha coincidit la mort del Papa Benedicte XV amb la festa onomàstica del rei, i en lloc d'aparèixer les banderes endolades, en lloc de tenir la ciutat un aire de malinència, sortiren les teles violades internacionals, posant en els carrers aspectes de fira universal. Lo nacional, territorial, triomfava damunt lo catòlic, universal. Lo temporal eliminava a lo espiritual, i lo que no tenia més que un caràcter protocolar, com és la celebració d'una festa dinàstica, fou més fort que lo permanent religiós.

Ocorregut això en un país extremament i històricament catòlic, subratlla la minya general del prestigi papista. No hi fa res que la França hagi reanusat amb el Vaticà les seves relacions. Gros o petit, el Papa representa un poder intercontinental que en un moment determinat pot tenir una eficàcia, i França ha cregut—erròniament—que si portava la seva representació fins als Estats més minúscols, bé podia enviar-la a Roma, capital d'una internacional religiosa. Però, insistim, el poder papal va descendint, fins al punt de que la mort i l'elecció de un Papa no interessin més que als nuclis eclesiàstics i alguns rotllos diplomàtics.

I és que s'ha interromput en el Vaticà aquella intervenció, a un temps espiritual i pràctica de Lleó XIII, que influïa en la política internacional i en la qüestió social. Va arribar la guerra, i el Papa, el que acaba de morir, se va inhibir, gairebé absolutament, de la gran pugna, no flagellant aquelles extralimitacions dels bel·ligerants que commovien al món, i que per a deturar-les feia que intervinguessin en la guerra nous pobles.

Per damunt dels bel·ligerants no hi va haver més que un poder, i no fou el del Papa. Aquest poder fou laic, fou En Wilson. De primer excomunicà; després intervingué. L'horror de la guerra tingué en els Estats Units la ressonància que hauria hagut de tenir a Roma, i quan, després de notes i comminacions, se convenceren de que la vessania bèl·lica d'Alemanya no podia ésser corretgida més que amb la guerra, la declararen. El poder espiritual del Papa estigué en els Estats Units. El representant de Déu fou En Wilson.

Per això no interessa l'elecció de Papa, perquè no representa més que una dignitat. Ja no hi ha una exemplaritat en el Vaticà. I sabem que davant d'una nova hecatombe, tornaria a rentar-se les mans, atent, solament, a la conservació dels interessos.

PARADOX

Són conegudes ja les candidatures que lluitaran en les eleccions municipals que han de tenir lloc de demà en vuit. Cap d'elles ofereix un interès positiu per a que el cos electoral surti de la seva actual indiferència. En la seva confecció no ha entrat per a res l'afany d'europèitzar a Barcelona. S'hi endavina tan sols les ganes de complaure als amics que pretenen, amb intencions més o menys honrades, administrar els cabals de Barcelona.

Fetes les eleccions i confeccionada la nova corporació municipal, seguirem sense una orientació seria, ordenada i enèrgica per a millorar l'administració, sanejar la ciutat i fer del cap i casal de Catalunya una població moderna, agradable als ulls, al nas i a l'esperit.

No cal confiar ni en els que hi queden ni en els que hi van. Com sempre, hi haurà qui dedicarà tota la seva activitat als interessos particulars, propis i dels amics; altres, més inofensius, donaran gust a les seves vanitats; els millors, deixant-se portar per la seva exuberant fantasia i fent inconscientment el joc de altres pitjors, formularan uns plans fantàstics d'engrandiment, deixant a recó les coses útils i necessàries per a llençar-se a superfluitats aparatoses.

Es possible que l'afany de fer coses grans ens permeti veure una Plaça d'Espanya que pugui competir amb la de la Concòrdia de París, però d'una millora de tal magnitud no'n podem tirar ni un tros a l'olla, si mentrestant segueixen els carrers Vermell, Allada i altres i altres del cor de Barcelona, essent uns caus de porqueria i uns focus d'infecció.

El cos electoral està convençut de que el mal no té remei i ja no fa cas de les

excitacions dels nuclis interessats en tenir a l'ajuntament una forta intervenció. No existint la força d'un ideal que'l tregui de casa per a complir un manament de la seva consciència, restarà en la passiva indiferència en que, desgraciadament, fa temps que viu.

I lo pitjor és que quan l'elector s'avesa a treure importància al valor moral del seu sufragi, llavors és fàcil escoltar als qui, donant-li al vot un valor material, fan de l'exercici d'un dret un negoci miserable.

JEPH DE JESPUS

Lo que costa presumir

La conferència de Cannes—la que ha costat la presidència an En Briand—ha batut el record telegràfic. Les paraules trameses per telègraf durant els dies que estigueren reunits els delegats de les Nacions representades a Cannes, sumen la friolerera de 620.000.

El dia més carregat pels fils transmissors, sigui el en que es discutí el pacte. Per a donar a conèixer al món el sentit i l'abast del conveni, es cursaren 88.000 paraules.

En canvi, per a donar una referència del discurs d'En Lloyd George, n'hi hagué prou amb 8.000.

Com és natural, arribaren els telegrams a tots els indrets de la terra, posant per tot una ombra d'optimisme o de pessimisme, segons el tarannà o la conveniència dels receptors.

Les noves de Cannes, s'expandiren fins al Japó, fins a l'Australia... fins al llogaret més amagat.

Conegudes les dades que acabem d'exposar, ja no's podrà dir que la Conferència no hagi servit de res.

Cas de que l'humanitat no en toqui un resultat pràctic, en el supòsit, més que probable, de que després de la reunió de diplomàtics segueixi la pau universal més emmaranyada que abans, al menys s'hauran explaiat els assembleistes, que avui aquí, demà allà veuen transcórrer alegrement la vida.

Prova de que les conferències internacionals—interaliades—no són perjudicials per a tothom, la tenim en la freqüència que s'organitzen.

Els viatjants diplomàtics, es mouen més que els viatjants de comerç. Uns discursos, unes notes a la premsa, i a caseta, a esperar la pròxima reunió de plenipotenciàries.

Vagar el temps just de trobar població a propòsit per a reunir-se. El lloc, naturalment, s'ha de triar segons el temps de l'any. Un país tebi, a l'hivern, fresc, a l'estiu. Agradós, en tota època de l'any.

A l'hora de pagar el compte de la Conferència de Cannes, es troba França que li demanen 650.000 francs, quantitat

que li correspon en el prorratge fet entre els països adherits.

Ultra aquests 650.000 francs, se n'ha fet França un ministeri.

No és un mal negoci.

Tot just closa la darrera conferència, es parla ja de la celebració d'una altra.

S'ha escollit Gènova, i s'ha convidat a assistir-hi a Espanya.

Serà per a fer-li pagar el gasto.

En Cambó passa comptes

Mentre els nostres ministres callen, En Cambó parla. Ha publicat una llarga nota sobre l'actual situació de la hisenda espanyola. Les paraules del ministre català són d'una plausible sinceritat. En Cambó obra la caixa de cabals de l'Estat espanyol i ens la mostra plena de telaranyes. A dins no hi ha res. I a fora hi ha els deutes. Les xifres de déficit, consignades en la nota d'En Cambó, són capaces de fer posar malament el dinar al senyor Esteve. Perquè aquest senyor ja sap per experiència que la publicació de xifres tristes per part d'un ministre d'Hisenda ve a ésser l'anunci d'un pròxim xàfec de contribucions i impostos.

Ja fa temps que les xifres del pressupost espanyol eren desastroses. Però el Govern havia adoptat la política d'anar trampejant, i mentrestant el jep creixia. Ha vingut la guerra del Marroc, i la situació de la hisenda, que era ja greu, s'ha fet gairebé desesperada. Per a evitar un enfonçament, En Cambó es mostra decidit a recórrer a tots els recursos, fins a aquells que presenten un caràcter heroïc.

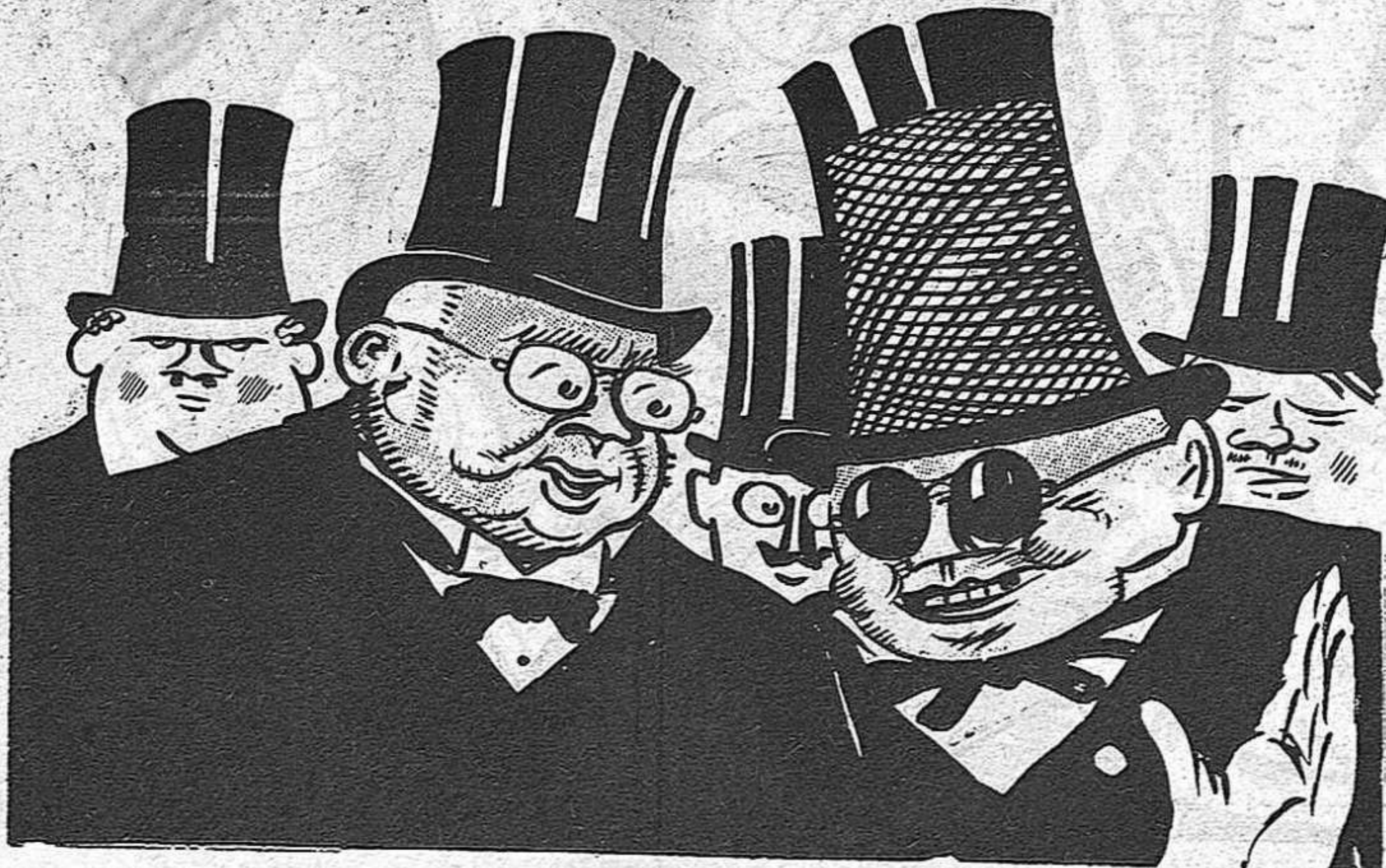
El ministre d'Hisenda vol, per una part, minvar les sortides, i per l'altra part, augmentar les entrades. No's tracta, doncs, de cap sistema genial. La cosa difícil, en aquest punt, no és l'escollir el sistema, sinó el posar-lo en pràctica resoltament. I si havem de creure allò que En Cambó diu, el ministre d'Hisenda està disposat a posar tota l'audàcia que calgui en el remei d'aquest mal de diners.

El fer economies en el capítol de gastos és una cosa que sempre està bé. Però, generalment, les quantitats estalviades no acostumen a ésser gaire grosses, i el problema resta en peu. Més importància té l'altre recurs usat per En Cambó, o sigui el de augmentar el producte de les contribucions, impostos i drets establerts, per la repressió del frau i la millor organització de l'organisme recaudatori. Però tampoc n'hi ha prou amb això, i el mateix ministre ho confessa en la seva nota. Cal, doncs, anar a la creació de nous impostos i al recarrec d'almenys una part dels que ja existeixen.

En teoria, no pot negar-se que el ministre d'Hisenda té raó. Però en la pràctica resulta dolorosíssim, pel que toca als catalans, l'haver d'augmentar el tribut a un Estat que ofega els il·legítims drets de Catalunya i que per la seva crònica incapacitat desaprofita i fa malver els milions que cauen a la seva caixa. En Cambó planteja el problema dels diners de l'Estat espanyol. Però nosaltres, catalans, no podem admetre que'l problema sigui plantejat com si només fos una qüestió de teneduria de llibres. Fins entre mig de les xifres dels pressupostos, cal barrejar-hi l'essencial problema català.

FULMEN

Lo primer és lo primer

—Que s'enfonzi tot, mentre se salvi el Banc de Barcelona.

Som una colla de inconscients

Com si no tinguessin res que fer, s'ocupen els capostosos polítics en arrencar-se a sí mateixos la pell. De pretext per a bescantar-se i dir-se mútuament la lliçó del porc, mai ne manca, sortosament. Les incidències partidistes, la marxa de la cosa pública, donen sobradament l'abast als conreudors de la xa-

En Sánchez Guerra el cridat a succeir a l'home de la vaselina.

Ni als liberals ni als conservadors els mou a acabar amb les divisions que els separen l'interès de la Pàtria.

Lo sensible, lo verament de doldre, és l'apatia o la claudicació de les oposicions, que no encerten a treure partit de la descomposició i el desordre que són el distintiu dels partits monàrquics.

Els partits dinàstics, minats per la discòrdia, per les enveges i les incompatibilitats d'ordre personal, són un femer; un pellingot inaprofitable.

Culpi's als cara-girats, als traidors a l'ideal, el que segueixin els monàrquics rent de les seves. Lo que més escaseja, lo més car, és a Espanya la vergonya política.

Si al menys el poble tingués memòria i sapigués donar a cada hu la paga que en justícia es mereix...

VEU D'ULTRATOMBA

A la claror de la lluna que brillà en la immensitat, un mort que ha deixat la tomba com sempre a mitja nit fa, veient allí terra un diari, el cull i, apenes hi ha dat una ràpida llegida, somriu i exclama:—Endavant!

Doncs, què són aquests dos socis que ara imposen candidats, sinó dos cacics?... A veure, quina diferència hi ha entre ells i jo? Són més guapos? Són més sabis? Són més alts?

Papàtates!... La política és una cinia. Rodant, pugén i baixen catúfols, però el burret, el que fa tota la força, mai logra sortir del circol marcat per la vara que'l subjecta.

En aquest punt, fent la ronda, apareix un vigilant, el qui, ben lluny d'estranyar-se el trobà allí un mort «levat», al se a prop seu, el saluda amb un moviment de cap i li diu:—Bona nit tingui, senyor Planas i Casals!...

REPICS

Mar de fons en el Partit radical barceloní. Sembla que els súbdits de l'emperador s'han rebelat contra l'amo, perquè els volia imposar determinats candidats impopulars a totes llums.

El domador coneix la fera. Sap que amb un cop de fuè, ben donat, s'apliquen totes les «fierzas». Però el poble és el poble, i ell és ell.

La Federació Monàrquica del districte sisé ha obert les oficines electorals al carrer d'Aribau. Sapigut és que d'aquest carrer en diuen, per mal nom, la Via Làctea.

Els monàrquics federats cerquen la sort per aqueixa via.

Llegim: «En el Hospital del Sagrado Corazón falleció ayer, a consecuencia de las quemaduras que sufrió anteaer en una fábrica de la calle de Roca-fort, el aprendiz de once años, Francisco Arenys.»

Onze anys! I pensar que, segurament, aqueix noi d'onze anys en un col·legi no hauria sofert cap perill.

Realment, els pares que's veuen obligats a enviar un fill d'onze anys a la fàbrica, són de plànyer.

I els burgesos que els accepten, són dignes del despreci universal.

Com que l'ambició no té espera, ara, amb motiu de la pròxima lluita electoral, alguns despreocupats lerrouxistes anaven a ensenyar l'orella presentant-se com candidats indiscutibles.

Però sortosament ha eixit el «sant-cristo gros» en forma de carta del quefe. En Lerroux diu la darrera paraula. Els quins

Políties i Vaticanistes

—Vostres : l'urna per motiu d'un mort; nosaltres alcem els morts per motiu de la urna

volen ésser primers seran els últims. L'home encara no ha obert la boca. El tró petarà quan hagi de petar. Ara com ara, tots al tanto i esperar ordres.

En un mot: Disciplina, disciplina i disciplina. I el qui alçi el gall, se la carregará. Realment, don Alexandre és un gran general a la antiga usanza.

En el més popular dels districtes barcelonins s'han reunit els joves nacionalistes per a fundar un setmanari polític avençat, que sortirà molt aviat i que portará per nom «Jordi Erins».

Molt ull!... Que no's deixi assassinar, aqueix periòdic, com el famós «líder» dels irlandesos, a traició, per massa confiat.

Recordi sempre aquell vers: «El gos de presa del Govern, que'ns borda!»...

Es molt probable que a mitjans d'abril arribi a Barcelona la gran bandera barrada que els catalans d'Amèrica regalen a la Mancomunitat.

Segons diuen, és una peça bona. Tot damasc de seda, amb un Sant Jordi brodat que farà caure d'esquena als partidaris de Sant Jaume i un Drac que farà apretar a córrer a tots els devots de l'Os madrileny.

La bandera compta dues inscripcions castices: «A la Pàtria» i «Els catalans d'Amèrica al Govern de Catalunya».

Si aquell dia el senyor Puig i Cadafalch no se atreueix a cantar Els Segadors, ni mail

Llegim: «Uno de los candidatos de la «La Lliga», para concejales, es el señor Esteve».

Ja el coneixem. Tractant-se dels oportunistes lligaires, tan conservadors, tant missers i tant somatentistes, el El Senyor Esteve no hi podia faltar.

Preguntat En La Cierva pels periodistes, referent a la situació del dia, ha contestat: «No puedo decirles a ustedes sino que en Marruecos reina un fuerte temporal.»

Menos mal que sigui temporal.

El que temem nosaltres és que aqueix temporal del Marroc es faci de «plantilla».

En alegrar-se d'haver tornat En Maura al Poder, «La Veu de Catalunya» clava una banderilla an En La Cierva dient-li que ha comès «imprudències».

Es comprèn la plantofada. Com ha d'ésser «prudent» el terrible don Juan?...

Altra cosa seria si hagués sortit de l'escola de la «Lliga».

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Tatis: Per a l'Almanac era tard. Els versets «anunciadors» estaven molt bé, però resultaven pràcticament inútils. No li sembla?—A. B.: Mercés per l'ofertament, però no'ns convé.—J. C.: Tantes gràcies.—I. C.: Posteriors informacions ens obligaren a posar punt final a l'assumpte.—F. Pagés: Molt incorrecte de forma.—A. F. B.:—Arribà tard per a aquella setmana; i després... hauria resultat extemporània.—A. R.: Aniran a L'Esquella.—N. de S.: Entra en cartera.—A. T. (Cassa de la Selva): No tractant-se d'un cas greu i concret, millor és deixar-los. Tothom té dret a la vida... sicalíptica, en aqueix món de mones.—M. C.: Enterats — J. P. (Setmenat): No tingué cabuda, i ara seria tard.

LIBRO SENSACIONAL

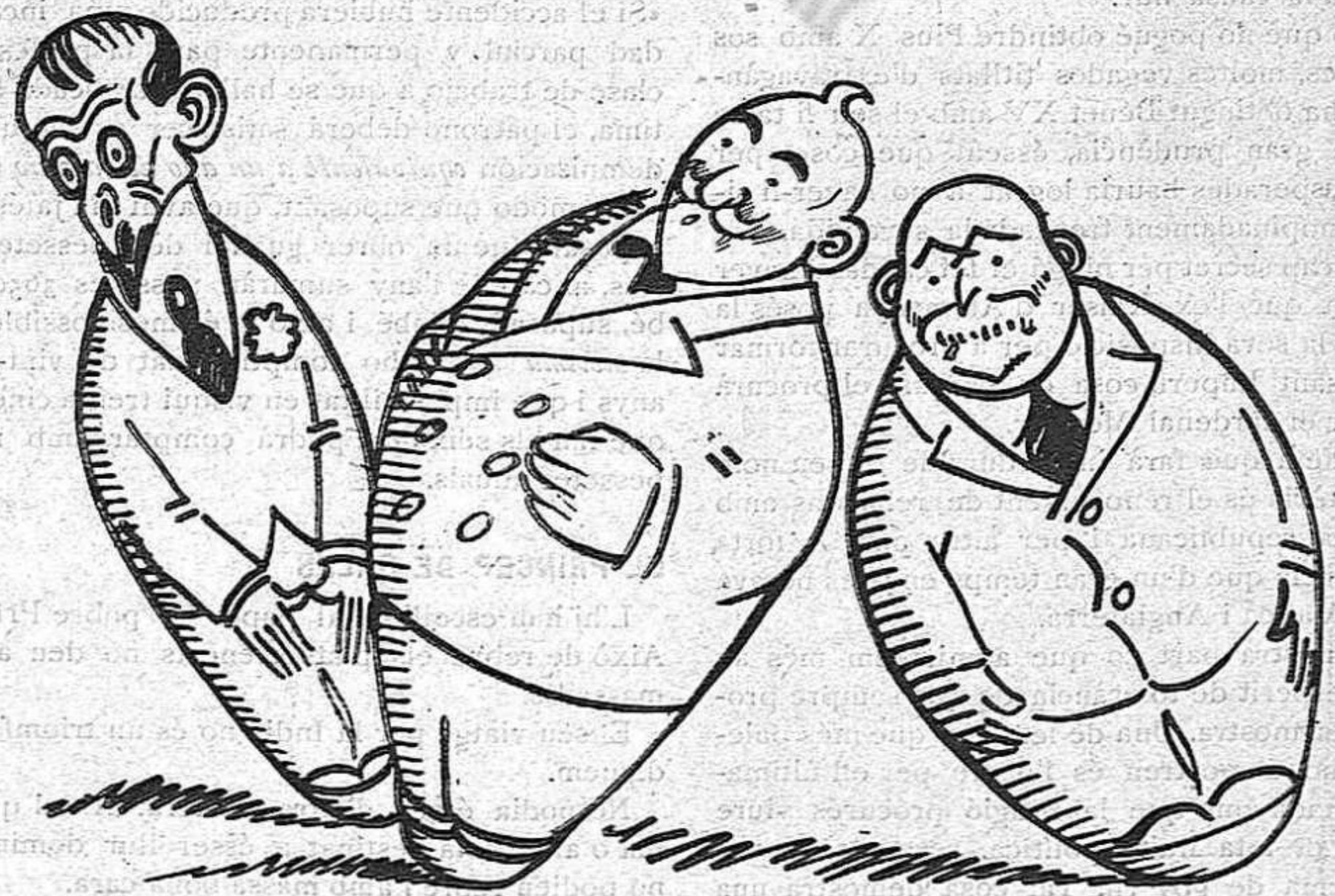
Los grandes parásitos

DEL Erario Municipal de Barcelona

Un tomo 8.º Pesetas 2

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Joguina de moda

—“Tente-tieso” ministerial... a ral la pessal